

Душата не се уморява да вѣрва и чака. —
 Макаръ приневоленъ и приживе самъ се оплакалъ,
 макаръ отъ безумства, и чужди и свои, сломенъ —
 ти чудо не смѣешъ да молишъ отъ бждния день,

— народе мой, съ малкитѣ, прѣснати кжщици бѣли,
 затрупани въ снѣгъ и отъ старостъ се доземи свели —
 народе мой, съ тежкитѣ стѣпки и груби рѣце,
 съ навжсено чело и тъмно отъ грижи лице,

презъ тази нощъ виждамъ те: вѣрващъ и кротко набоженъ,
 съ детинска неведа въ огнището бѣдника сложилъ,
 кадишъ ти изъ кжщи — трапезата, одѣра бѣлъ,
 и хлѣба въ нощвитѣ, що самъ си и жѣналъ и сѣлъ . . .

И нека те буритѣ брулятъ и въ шеметъ оплитатъ —
 отъ тѣхъ ще излѣзешъ ти още по-твѣрдъ и изпитанъ.
 Спокойно вратата на бждния день отвори —
 на свода небесенъ звезда Витлеемска гори!